

Dagsländor : Försök till skisser,
berättelser m.m. /

Lämgren, Lars,

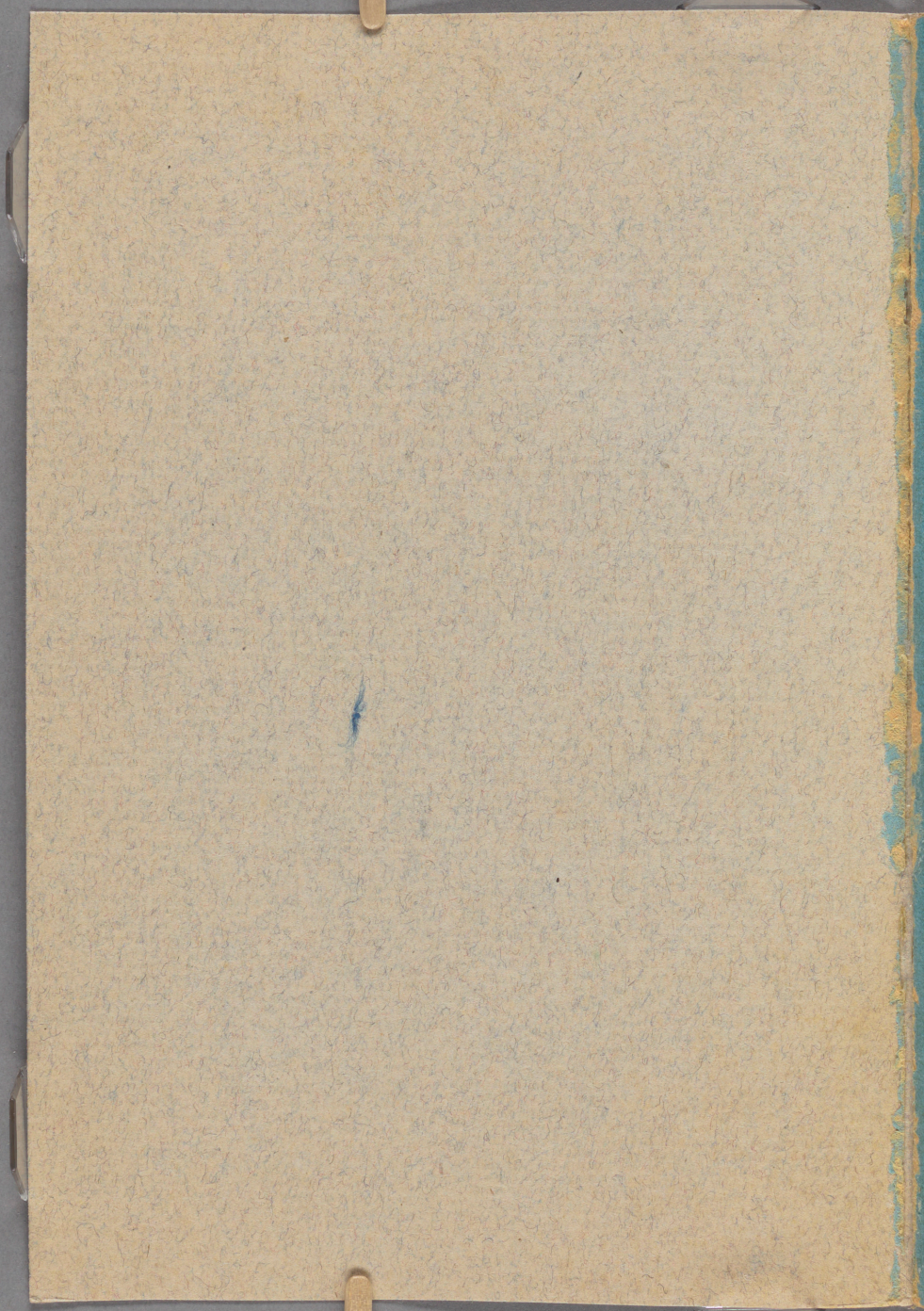
81 A Br.

LÄMGREN, Lars

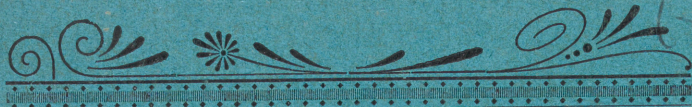
lit. br.
(2v)

Kristinehamn
1901

Witt. So.

(-Bok.)

DAGSLÄNDOR.

FÖRSÖK

TILL

SKISSER, BERÄTTELSE R. M. M.

AF

L. (LARS LÄMGREN).

Pris 50 öre.

KRISTINEHAMN,

J. L. GRUNDELS BOKTRYCKERI, 1901.

Viet Sv.
Verdels pass

09

o

Karl Otto Anderssons Bokhandel,

— KRISTINEHAMN. —

Lager af:

Guitarrer, Fioler, Zittror, Flöjter, Dragspel, Munspel, direkt importerade. *Guitarrer* och *Orglar* af prisbelönt svensk tillverkning.

Fiollådor, Stråkar, Stråktagel.

Äkta italienska *Sensträngar*, prima *Stålsträngar*.

Kontors-, Antecknings-, Mot-, Skrif- & Kopieböcker.

Papper, Kuvert.

Makulatur och papperspåsar

i parti och minut till verkligt billiga priser.

Religiös litteratur:

Stort lager af

Biblar och Nya Testamenten.

Rikt och godt urval af

Berättelser för barn och ungdom,

m. m.

Poesi- och Fotografialbum.

==== **Förstklassiga velocipeder.** =====

»**The Queen Victoria**», »**Greif**» och »**Viklunds**», starka och lättgående. Köpas billigast hos oss och på fördelaktiga villkor.

 Hufvudagentur för Värmland.

SYMASKINER,

starka och lättgående. Billiga och på förmånliga afbetalningsvillkor.

Något oundvikligt för jordbrukare är "**Kronseparatoren**", betalar sig själf på kort tid. Finnes ständigt hos

Karl Otto Andersson.

J. P. Magnussons
SPECERI- & DIVERSEHANDEL,
Broby, Ölme

rekommenderas vid behof.

Där säljes till lägsta pris:

Specerier och matvaror.

Kaffe, socker, gryn och mjöl.

Väfnader och garner.

Manufakturvaror.

Färdigsydda manskläder,

därå äfven beställningar emottagas.

VELOCIPEDER,

svenska som utländska, finnas ständigt på lager af
de bästa i marknaden. Lösa delar anskaffas äfven
vid behof.

Köpes landtmannaprodukter af:

Spanmål, smör och ägg
samt

Råa hudar och kalfskinn.

Allt till högst gångbart pris.

Kommissionärsupdrag af olikartad be-
skaffenhet utföras såsom för **Örebro Yllefabrik**
m. m. Allt redbart, fort och billigt.

Vördsamt

J. P. Magnusson.

DAGSLÄNDOR.

FÖRSÖK

TILL

SKISSER, BERÄTTELSE R M. M.

AF

L. (LARS LÄMGREN).

PRIS 50 ÖRE.

KRISTINEHAMN
J. L. GRUNDELS BOKTRYCKERI 1901.

DAGSLANDOR

Företal.

Härom dagen mottog jag ett besök af författaren till föreliggande häfte, hvilken då anförtrodde mig sin plan att i bokform utgifva en del af de skizzer och berättelser m. m., som han under årens lopp haft införda i Nya Kristinehamns-Posten, hvars flitige Ölme-korrespondent han varit allt sedan nämnda tidnings början.

— Det är ej med några anspråk, som jag träder inför offentligheten, yttrade han, utan endast för att få något helt, eller om jag så får uttrycka mig, ett minne af hvad som varit min käraste sysselsättning allt sedan ungdomsåren, nämligen att på papperet nedlägga mina tankar och drömmar. Att många brister vidlåda dessa "Dagsländor", som jag kallar mina försök, är jag den förste att erkänna, fortsatte han, men det kan ej vara annorlunda, då hela min uppfostran inskränker sig till konsten att handtera ett gevär och hålla takten i ledet. *

Som synes af ofvanstående är författaren till detta häfte ingalunda en pennfäktare par préférence, hvilken vid något lärdomssäte varit i tillfälle att utveckla sin naturliga begåfning, utan rätt och slätt en man ur de djupa leden, en soldat.

Hans fullständiga namn är Lars Lämngren, soldat vid Alsters kompani af Värmlands regemente. Då han ej är upptagen af mötena på Trossnäs' fält, brukar han i skötet af sin familj sitt lilla torp i Ölme församling för att då och då, när "anden faller på honom" fuska i det yrke — skriftställarens och tidningsmannens — för hvilket han är klippt och skuren, men som han på grund af ekonomiska omständigheter aldrig blifvit i tillfälle att utbilda sig för.

Då det, som en hvar kan förstå, djupt skall glädja den "gamle knektens" hjärta att se sina anspråkslösa "Dagsländor" spridda, är det att hoppas att de skola finna vägen till månet hem.

Kristinehamn i augusti 1901.

E. N—ff.

—

Julafton.

Tvänne taflor ur verkligheten.

Det var afton och skymningen hade redan inträdt. Fullmånen spred sitt trolska skimmer öfver nejden. Den mörka skogens furor voro iklädda en glittrande snödräkt och höjde stolt sina kronor mot det omätliga, af millioner stjärnor öfersällade himlahvalfvet.

En högtidlig tystnad rådde i naturen, endast afbruten af slädarnes knarrande mot snön och bjällerklang från åkande, stadda på hemfärd från den närbelägna staden.

Bland dem, som denna afton färdades hem från staden, medförande julgåfvor åt familjerna i hemmen, befann sig äfven den rike nämдемannen Nils Olsson på Storgål'n.

Vid en krökning af vägen passerade han förbi en ensam vandrare. Det var Axel Berg, som med brådslande steg vandrade framåt i samma riktning som den åkande.

Fader nämдемman tycktes blifva mycket obehagligt berörd af det ofrivilliga, tysta mötet med den ensamme vandraren samt föll en stund i funderingar och talade därvid för sig själf om »fattiglappar» eller någonting dylikt. Men snart lyckades fader Nils befria sig från det obehagliga intrycket, hvarefter hemfärden fortsattes i raskare traf.

* * *

Med tunga steg fortfor äfven Axel Berg att vandra framåt.

Ljus lyste öfverallt i de kringliggande gårdarne, ty i juletid vill man att allt skall te sig ljust och gladt. Julen är också den enda tid på året, då de rika äro benägna att dela med sig af sitt öfverflöd åt de fattiga. I jultiden är man ju alltid vek om hjärtat, om man också under den öfriga tiden af året är än aldrig så kall och hård.

När Axel närmar sig hemmet, blir han gladt öfverraskad af ljusskenet i ena fönstret.

*

*

*

I stugan var allt pyntadt och fint. Gardinerna voro uppsatta, den stora dalklockan på väggen slog sina takmässiga slag. »Granngårds-Lovisas» julklapp stod kvar på bordet. *Hon* åtminstone hade ej glömt sin trogna väninna, den unga arbetarehustrun Emma, hvilken nu halft vemodsfullt jollrade med sitt lilla barn, panten af Axels och hennes kärlek.

Med kärleksfulla blickar betraktade Emma sitt barn, och ett visst svärmod lägrade sig öfver hennes ansikte när hon kastade en hastig, granskande återblick på sitt förflutna lif.

Lifvet hade ej alltid bjudit på rosor.

Nämde man Nils Olsson, ägaren till Storgården, var socknens förmögaste man och Emma hans enda dotter.

När hon ej ville svika Axel Berg, hvilken hon gifvit sitt hjärta och sin tro, blef hon utdrifven ur föräldrahemmet. Fadrens hårdhet fördrog hon utan minsta knot eller klagan.

Det var många minnen, som frammanades på julkvällen.

Som liten var hon föräldrarnes älskling. Med tiden blef barnet kvinna.

En dag i midsommarstiden hade hon vid herrgården mött Axel Berg, den hurtige ynglingen, som sedan aldrig kunde gå ur hennes tankar.

Ett par älskande unga personer nöja sig ofta med en koja och ett hjärta. Men så kommer sedan kampen för tillvaron, lifvets kalla allvar, hvarvid de värliga förhoppningarna lätt kunna kvävas af en enda frostnatt.

Axel måste ut på arbete för att förtjäna sitt och de sinas lefvebröd. Emma fick stanna ensam hemma i den hyrda stugan.

Vid afskedet hade Axel lofvat komma hem till julen, men under hela hösten hade han ej låtit höra af sig.

Var han manne sjuk, eller hade hans kärlek till henne och deras barn svalnat?

Nu var det julafton och redan mörkt, men Axel hördes ej af. Skulle han manne komma? . . .

En förstukken tår banar sig ned utför Emmas kinder under det hon anställer sina betraktelser.

*

*

*

Hos fader nämndeman rädde öfverflöd i allt. Det fanns mat och dryck i öfverflöd, men ingen julfröjd.

Den rike storbonden Nils Olsson satt själf tyst och slutet, och mor Maja, Emmas egen gråhåriga moder, kunde knappt dölja sin djupa smärta.

Nu på julkvällen kände hon djupare än vanligt saknaden af sitt älsklingsbarn, sin enda dotter, som nu till följd af fadrens hårdhet hölls utestängd från föräldrahemmet.

Öfver Storgården hvilade en tung luft, som borttog all julglädje.

*

*

*

Under det Emma sitter försjunken i sina drömerier, inträder Axel med raska steg i rummet och sluter den trogna maken i sina armar.

Då blef det solvarmt och ljusst i det torftiga hemmet. All saknad var glömd.

Det var *julafton*.

Konungens gåfva.

Berättelse.

Då man nu för tiden gör en resa, kan man icke ens drömma om huru det var i den gamla beprisade tiden, att få sin syndiga lekamen att ömsa plats. Nu klifver man in i en järnvägskupé och inrättar sig så godt som möjligt. På en vecka kan man resa rundt hela vårt land.

Förr voro sätten nog olika. En äkte i fyrspann, en annan i droska efter egna hästar; den tredje, som hade goda lungor, fick på en raphöna, dragen af en hästkrake samt vid sidan af en sömnig skjutsgosse, frakta sig fram. De funnos, som med sin tross på egen rygg såväl sommar som vinter traskade nästan barfota.

Än kan man af de gamle få höra talas om hurudant lif och lefverne det fördes, då de själfva lågo på hållskjuts. Det, som alla äldre minnas, är kungsskjutsen. Då voro alla, som kunde få komma, högtidsklädda och församlade vid skjutsombytena, för att försöka få se en flik af stäten.

* * *

Carl XIV reste alltid fort, och var en riktig plåga för bondhästarne. Huru många är det, som kunna åka så fort som han? Det är också icke mången, som från simpel soldat blir konung! På en af sina resor till Norge passerade han en solklar junimorgon genom en af vestra Värmlands socknar. Då, i en backe, fingo hästarne mot vanligheten gå i skridt. Det var en storslagen tafla, som här upprullades. Men hvar han hade sina tankar, vet ingen. Kanhända voro de tillbaka till hemlandets leende vinkullar, slottsruiner och den flydda barndomens oskuldsfulla sälla dar, eller var det något stycke ur fältlifvets favor och vedermödor, som upprullades för hans inre syn? Ho vet?

Men det vackra sceneriet af en frisk höglandsnatur kunde vara anledning nog att några ögonblick beskådas. I bergsskrefvorna på den höjd, uppför hvilken vägen slingrade sig fram, suto furornas grenar så säkert fast och själfva träden stodo där höga och allvarliga mot bergets vägg, som om de skulle hafva varit ditsatta af en målares pensel. Nere i dalen var den brusande elfven, som högt kastar sitt skum, hvilket i solstrålarne skinrar i regnbågens färger. Innan elfven når den i söder liggande blånande sjön, hvars yta är glatt som ett spegelglas, hvori strändernas löfskog så naturligt återspeglas, var hon tvingad att bidra till människans nytta och arbeta i hennes tjänst med både ett och annat. Uti de dofva hammarslag, som blandade sig med fåglarnes kvitter, var den elfvens styrka, där de föllo tungt på det gnistrande järnet, som strödde små stjärnor rundt omkring sig.

* * *

I den på andra sidan sjön liggandé byn har denna morgon varit lif och rörelse. Boskapen vallas

af fäbodäjan åt sätern. Det utdelades många råd och förmaningar af mor Kersti, huru lifvet för sommaren skulle inrättas, så att hon skulle få det mesta smöret och den raraste osten. Den ur sitt vinterfängsel lössläppta boskapen hoppar högt af ren förnjusning. Hunden viftar med svansen och gör sitt bästa. Den enda, som ser trumpen ut, är Anna, fosterdottern, som tänkte sig åstad att se på kungen, vid skjutsombytet under hemvägen. Dit var gårdens hurtiga soldat kallad på parad, och detta gjorde äfven sitt till. Men tiden drar ut och det blir sent för Anna. Tänk, om hon inte skulle hinna, så förargligt! Hon möter den ena vagnen efter den andra, och i nyss beskrifna backe, där möter hon den grannaste. Den stannar. En fin herre talar henne till och frågar henne efter namn och börd. Den andre talar ett språk, som hon inte förstår. Därför blef hon rädd. Hon har hört talas om frimurare, som skola slakta folk. Ja, fader vet, för hvad hon blef rädd. Då hon såg, att det icke var mera farligt, och att hon endast blef vänligt tilltalad, hemtade hon sig snart och förtäljde i få ord sin historia.

»Far var kapten. Han blef skjuten i kriget, och min mor dog af sorg. SjälF har jag af barnhärtiga människor blifvit uppfostrad».

Därpå svarade Brahe, konungens tolk, att hans majestät skänker dig 100 specier med vilkor att du blir en krigsmans brud.

Icke var det vilkoret svårt att uppfylla.

*

*

*

Utöfver landsbygden reste Carl XI en minnesvärd, som sedan till våra dagar varit oförändrad, jag menar de rödmålade små stugor, i hvilka den indelte soldaten har sitt hem. Anna har firat sitt bröllof och flyttat hem till Fröjd. Det löfte hon fick af konungen trodde

ingen. Som det icke alltid växer så stor kaka i fattigmans hus, så händer ofta att bekymmer sällar sig till kärleken. I följd af detta, drog Fröjd på sig släpmonderingen en vacker dag, dokumenterad af sin och Annas vigselattest samt beledsagad af folkets begabberi, för att han för nöje skulle gå den långa vägen fram och tillbaka från Karlstad. Men Fröjd tänkte: det är ett sätt försöka. Men döm om hans förvåning, då han med klappande hjärta framvisade attesten, och fick den frågan, hvarför han dröjt så länge med att afhemta sina pengar. Han fick en nästan lika tung börda, som då han bar rensel i tjänstgöring.

På själfva julaftonen hemkom Fröjd och i oskadadt skick aflämnade de 100 stora, blanka silfvermynten. Högtiden till ära var allt pyntadt och fint den kvällen, som i allmänhet är glädjefull i hvarje hem, och var det icke minst i den torftiga soldatstugan. Dagen slutades med bön om välgång för den ädle gifvaren och ett tack till alla häfvors utdelare.

* * *

Det blef en grundplåt af den gåfvan till framtida välstånd och oberoende, men för hvarje julafton i kretsen af barn och goda vänner firades minnet af konungens gåfva, så länge Fröjd och Anna lefde.

Som denna lilla berättelse är en verklighet och den kunde förirra sig äfven till någon, som af detta har någon hågkomst, hoppas jag det icke blir illa upptaget, att det har blifvit framdraget ur glömskan.

Vid

Anna Larssons graf

midsommarafton 1894.

Lycklig du som målet hunnit
I din ungdoms vår.
Re'n du segerkronan vunnit,
Ingen sorg dig når.

Djupt du sörjde, då din moder
Nyss sin hvila fann.
För din *fader*, syster, broder,
Själff du hvilan hann.

Solen ler mot stilla griften,
Tåren vattnar den.
Må vi mötas enligt skriften
I uppståndelsen.

Lycklig den som orädd lyder,
Sista timman slår,
Och hvars graf en blomma pryder,
Vattnad af en tår.

En höstdag på landet.

Hösten är nu här. Ack, så kusligt innan man blir van mörker och smörja! Och sedan kommer snö och vinter. Men nu är solen ett stycke öfver horisonten och belyser de brandgula löfträden, som

för hvarje vindpust blifva allt naknare. De skrumplna löfven, som så nyss voro gröna, fara hit och dit öfver marken, talande om all tings förgänglighet. Blommor och blad samt doftande vallar, där tusentals humlor och bin frässade på honung, hvar äro de nu? Jo, i ladan och stacken, väntande på att blifva kalas åt någon häst eller ko.

På gärdena här och där masa oxarne upp och ned med plogen. Det går sakta men går gör det. Hästarne, där de äro förspända, tänka visst: vi måste skynda, så att det blir gjordt. Torfva lägges till torfva, väntande vintren öfver för att nästa år kläda sig i hoppets gröna färg och vedergälla landtmannens möda med sin gröda.

På landsvägen färdas en del landtmän med sina lass till kvarnen, andra med sin mjölk till mejeriet, några sträfva med sina djur till slaktaren. Smöret går till England och köttet till Norge. De äro bra båda parterna, som tillbyta sig våra varor mot pengar.

Borta från skogen luktar milrök, ett stumt tal om skogsarbetarens sträfsamma id. Vid jordarbetet öfverflödigt extra arbetsfolk fila sina sågar och slipa sina yxor, för att gå till krig mot skogens jättar eller träd. Från en del gårdar höres ett surrande, det är tröskverkets lät. Stackars de hästar, som dagen i ända skola gå rundt och dra en satanisk uppfinning. Fresta du och åk karusell i tio minuter! Upp i luften sträcka tranor och grågäss hän mot soligare nejder, där ingen annan snö faller än de hvita blommor, som falla från fruktträden. Dit ha våra små svalor och ärlor rest förut. Gärdesgårdarna äro fullsatta af kråkor. Det ser ut som det icke skulle förminska deras antal, att deras bon under sommaren plundras på ungar. I ett gärdesgårdshörn stå några kreatur och frysa. Kvällens töcken breder sitt flor öfver allt. Däröfvan tändes den ena stjärnan efter den andra, norrskenet lyser med sitt säregna ljus, ändrar hastigt färg och gestalt. Från människobo-

ningar möter ett ljus här, ett annat där. På det ena stället belyser det i höstkvällen idel glädje, på ett annat åter måhända en sjuk- eller dödsbädd. Så ungefär ter sig en oktoberdag på landet. Det kommer åter år efter år, det lika väl som stjärnan som kretsat därofvän i sin bestämda bana i millioner år.

1900 1₁.

Nyårsvakan i hemmet.

Min lilla flicka och jag höllo troget ut. Visaren på klockan skred så sakta, men så var den på den märkliga punkt, som gjorde skillnad mellan två sekel. 1800-talet var slut. Det nedsteg i sin graf detta, som sett så mycket elände, så mycket blod och jämmer från slagfält, som frampressat så många tårar från sörjande, att sjöar kunde fyllas därmed. Men det har också gjort stora framsteg i humanitet och vetande.

Vid randen af detta nya, hvad kan man spåra? Krig och örlig i världen, frihetsälskande bröder förtryckta, men en ängel med frihetspalmen i hand skymtar väl bakom. Nära en nymil från hemmet till kyrkan kunde man ändå höra den vigda malmen, då den i midvinternattens stillhet förkunnade ett nytt sekels ingående. Från många hem stråla ljus.

Snön med sitt hvita bärtäcke täcker jorden. Ett lätt regn faller. Snälltåget brusar fram öfver slätten och är på ena århundradet i Karlstad, det andra i Kristinehamn. Det är ett ögonblick i lifvet,

som flytt, hvilket knappt någon nu lefvande får vara med om mera.

Och klockorna sjöngo med jublande slag,
Bakom dig ett mörkt sekel som flytt,
Framför dig ett annat, ett ljust, ett nytt,
Det skall smida blodiga svärdet till plog,
Det skall gifva allt som det förra tog,
Det skall växa som snöhvita lilja en gång
Vid folkens, vid frihetens segersång.

En kamrat hade med lykta gått upp till utsikten, eller tornhöjden kallad, belägen på V. Slättoms skogsmark. Dit nådde ljudet från såväl Ölme som Kristinehamns kyrkklockor. Det är för öfrigt en underlig plats.

Med ett ögonkast kan man skåda så väl en del af Karlstad som Kristinehamn. Nu i natten voro många vakna vid beträdandet af gränsen till ett nytt sekel. Ljus kunde skönjas såväl i Väse, Ölme som Warnum.

Då svärmor geck.

Dä som inte står i kattechesen ä dä: »Du ska' inte ha lust te di nästas svärmor». Männa en vill ha dotra för egen del finge hvem som hälst ta svärmora. Dä ä ännu för besynnerlit att di ska vare te ett tocke öfverflö, gamle mänschera. Skerna ä dä på döm, ä di kan felle nöe gå an bare di inte ä tockre så att di ska' spinne strömpgarn bå hälj ä söcken. Härrskap! ja ska tale om för er hur ja kom te ä fire julkväel för nöe år senna. Ja titta på svärmora ä ja töckte inte dä va så falit mä henne männa ja

fria te dotra hännas, å 13 par strömper feck ja å'a, dä ä ju ett olöcklitt tal.

Dä skubba felle å geck så där en två tre år å tia å allt va gödt å väl. Dä på själfve julkväel när ja kommer in va ho i full verksamhet mä sin spinnrock å rände ut nôa ullhår. Te all anna uschlihet ha en töcken däre skärslipre komme in å ställt öpp sin verksta strax breve. Dän som ble rasen dä va ja dä, nôen sup ha ja felle fått åg. Hva ä du föern en? fråger ja skärslipern. Å ja ä en fatti sate som vill låne hus öfver hälja, sa'n. Därmä tar ja å kaster ut slipsteen först å hómnen ätter, så rännesmachien svärmoras å ho skulle att åke ätter själf men dä tar ho te å skrike å antlju sej så ja gir henne en rekti kläm i ställe. Dä va änne som Skam ha före i kröppen på mäj för vagga å den lelle skulle te å lägges på högen utom dörra, käringa mi feck fell fatt i mej senna ho fått sej en dukti kläm själf, å feck mäj verätta. Dä va näre på att huse ble rent. Svärmor ho geck å skulle unner hälja berättte för fölk tåcken en ja va. Dotra hännas säjer te'a då ho går: gå så långt att ja slepper å se e enda skinnsmöle ätter er. Å, skriker ho te, ni ska felle inte flå mäj som en kalf å hänge öpp skinne på en stör håller. Så sluta den julkväel.

Då Janne kom hem.

Julberättelse.

Min yana trogen, skall jag försöka mig på att skriva en liten juls-kizz äfven i år. Att vilja en sak och att lyckas, äro två skilda ting. Ordet *jul* är sedan barndomen oss alla kärt. Det väcker till lif

en hel här af vecka känslor, som komma till oss med hälsningar från barndomen. Barnen, de lyckliga små — ack, huru fröjdas de icke åt julen! Så minnas de icke från den ena julen till den andra annat än idel fröjder. För oss äldre, och för de riktigt gamla, te sig minnena helt annorlunda. Många ljusa sådana finnas äfven för oss, men ock många af motsatt slag. Och just vid julen passa de alla på att draga förbi oss i en lång skiftande rad. Ett och annat med friska kinder och klar blick kastar i förbifarten en ros eller en förgät-mig-ej i vårt knä, och hviskar helt skälmaktigt sitt: »mins du?» Andra åter komma bleka och skugglika, höljda i hvita dok, och när de för ett ögonblick stanna midt för oss, räcka oss ett törne, hviskande sorgset sitt: »mins du?» Andra åter draga oss tysta förbi, bärande i handen en cypresskvist med hvilken de hviska sitt: »kommer du ihåg?»

Men låtom oss förflyttas ur minnenas värld och till verkligheten, och deltaga i de ungas fröjder. Den lilla händelse jag nu går att berätta är ju icke sämre därför att den är sann.

* * *

Den som färdas stora landsvägen upp genom Ölme, skall på östra sidan af slätten se den ena lilla backstugan efter den andra. I en af dem bodde gamle gårdfarihandlanden H. Lifvet var icke alltid så ljusst. Icke så mycket att undra på, ty att sälja Hoffmans droppar på sockerbitar för 6 styfver stycket jämte nålar och annat kram och hemma ha stugan full af barn, det kunde nog icke vara så godt att hålla armodet ute på den affären. Äldste sonen, en af de två af aderton barn som växte upp, hade varit far till god hjälp, den andre var målare i en Norrlandsstad. Nu skulle biträdet dö, det hade läkaren förklarad, från farsgubben och affären, sin unga hustru

och sina fyra små oförsörjda barn. Allt öfverlämnade han nu i farfarsgubbens vård och beskydd. Medan barrskogen af vårsolens strålar utsläppte sin doft, och vid tonerna af den förbiflytande skogsbäckens sorl, blandad med småfåglarnes kvitter, anträdde han resan till det för oss alla okända landet.

* * *

Granarne utanför backstugan voro på julaftonen betäckta af den nyfallna snön, öfver hvilken fullmånen spred sitt trolska skimmer. Det var som om de med stolthet skulle höja sina kronor mot det af millioner stjärnor öfversällade himlahvalfvet. Uppe på den allmänna landsvägen återvände den ena efter den andra af allmogen till hemmen. För att nu glädja mor och barnen, voro nog många rara saker med till gåfvor på julkvällen. Äfven den lilla stugan i skogskanten skulle denna kväll välkomna en kär gäst. Gamle gårdfarihandlare H... hvilat sedan många år tillbaka vid sidan af sin son på Ölme kyrkogård, sonhustruns små barn, hvilka vi där sist sågo vid sin faders bår, äro nu stora.

Det är den äldste sonen som nu skall välkomnas. Den yngre, som tjänar dräng i trakten, är till stationen och skjutsar honom hem.

Inne i den lilla backstugan är allt så putsadt och fint. Mor uppmanar sin dotter se efter att kaffepannan kokar, medan hon väl för hundrade gången ordnar om och plockar med det lilla som där finns. Tankar, ja tankar, blida och älskande, smyga sig julekväll fram ur människohjärtats innersta vrår, de ila från själ till själ, sina upp stelfrusna sinnen, locka fram nya skott på andens vinterdomnade stam. Det ser man på de skimrande blickar, som mötas öfverallt. Man känner det af den ofta glömda, men alltid lika underfulla berättelsen om Honom, om

hvilken skalden säger att »frid var hans härscri, kärlek hans blanka svärd och oskuld satt som dufva på hans silfverhjeml».

I ett sådant högtidligt ögonblick var det ju icke att undra öfver, om ock den lilla gumman lät tanken ila hän till flydda dar. Hon mindes så väl, då Janne och farfar anträdde resan upp till farbror, han som lofvade att vårda och uppfostra honom, och dog året efter sedan han kom. Ack! huru glad var jag icke, då härom året brefvet kom, då han talade om att han var student. Tänk om han då hade blifvit prest! Då kunde han här i hälgen predikat i kyrkan. Men hvad han har fått arbetat och försakat, innan han har blifvit hvad han är, nämligen läkare. Och alla hans goda vänner ha dött från honom. Men rätt som det har varit har hon haft en femma att lägga i brefven till honom. Männe han som nu är herrekarl kan trifvas här några dagar? Hur ser han ut, undrade hon, medan hon tog hans konterfej i betraktande, som hade sin plats på den lilla byrån. Tyst! hvad var det som pinglar? Jo det är sonen, som nu hoppar ur åkdonet, som stannar därute, och sluter sin moder i famn. Men det var en stor öfverraskning till. Han medhade sin unga fru, som hoppade glad som en fågel i den lilla backstugan. Där var en stor högtidskväll, då Janne kom hem. Som liten pilt reste han bort, och nu, tack vare goda människors hjälp, var han en välbestäld läkare då han satte foten åter inom det lilla hemmet. Att julen där firades under glädje och gamman, kan jag försäkra. Ingen af gårdfarihandlare H:s ättlingar bebor numera den lilla backstugan, ty Janne har dragit försorg om dem alla.

*

*

*

Och nu, mine älsklige läsare, i sådana stunder som julkvällen, så ligger det så nära till hands att

minnas dessa minsta af hans små, dessa på lifvets haf förolyckade, minnas och räcka dem en hjälpsam hand. Fattigmans julträd står kanske naket och glömdt — kläd det! Ljusen, som för länge sedan brunnit ned — tänd upp dem nya! Hjärtats ljufva medvetande att ha aftorkat en tår är lönen. Mätte julen lysa sin signade frid in öfver stad och land, i strålande tempel, i slott och koja, såväl i rike som fattigmans hem. Gånge hans förlossande budskap till lidandets läger, till armodet i trasor, till fången i hans cell, till vägfärande på enslig stig, och till seglaren på vida haf. Ja, alla *en glad och lycklig jul!*

En julotta med mässfall.

Då Lungsund som annexförsamling lades till Kroppa pastorat i Värmland skänktes Lindås af dåvarande regeringen, Kristinas förmyndare, till prestgård. Den låg en mil från kyrkan, och öfver berg och moras bygdes därifrån den väg, som än i dag kallas prestvägen, med halsbrytande backar och slingrande krokar.

I Lungsund fanns för många år sedan en prest som just icke stod så särdeles i gunsten hos församlingsborna. Ett år hade tiondet varit af ovanligt dålig beskaffenhet och för att hämnas beslöt presten att strejka från julottan. Han reste i stället till Filipstad och skaffade sig läkarebetyg att han var sjuk. Därom visste församlingen intet.

Hela socknen är uppfylld af sjöar och alla blifva där mästare i skridskoåkning. Just den ifrågavarande

julen var skridskoföret utmärkt och från alla håll samlades mycket folk till julottan.

Klockaren gick där och tittade efter presten, kyrkan var full af folk, men ingen prest kom. Ljus- sen, som klockaren stöpt, voro snart utbrunna och ute började det dagas. »Han kommer väl», tänkte klockaren och så klämde han i med julpsalmen.

Men då ingen prest kom, klef »Petter i Sunnet», en danneman med hår som räckte ned på axlarne, fram och sade med sin gälla röst:

— Jaha, vi få väl gå vi, presten ä' inte här.

— Tänk bara, så bra att du tala' om då för oss, då visste vi inte, hånade en röst ur hopen, som tyckte att Petter hof upp sin stämma i onödan.

— Ta på dig mässhaken; vet du inte att då ä julotta, ropade en annan.

— Presten ligger väl hemma å dricker julöl, förmodade en tredje.

— Vi ska nog komma ihåg honom, förklarade den rödskäggige länsmannen, som en gång råkat illa ut för prestens skarpa tunga. På ett kalas hade han frågat själasörjaren hvad det kom till att prest- säcken var bottenlös. »Å», hade presten svarat, »det kommer väl däraf att en eldröd länsman farit igenom den».

Under skrån och oväsen rustade sig emellertid bönderne till hemfärd.

Så slutade den gudstjänsten.

Men länsmannen lagade så, att presten blef kallad inför konsistoriet. Det var icke första gången han var där. Nu tog han helt lugnt fram sitt läkare- betyg och frågade:

— Skall man straffas af människor, då man är straffad af Gud?

Emellertid blef han ålagd att hålla adjunkt Skulle kappan ha klippts af en bit för hvarje gång

han fick sig en prickning, hade den nog blifvit ganska kort.

Numera är prestgården flyttad närmare kyrkan till Sundsta.

Lindås är gästgifvaregård.

Prestens Sven.

Skizz.

När var människan beläten? Ja, säg det. Gamle komminister S. hade ju allt godt: ett fridfullt hem på landet m. m. Det var annat det, än att sitta på raphönan och vara hvad man kallar konsistorii skjutshäst. Men det var någon idé i det ändå. Ombyte förnöjer.

De sammansparade 5,000 kronorna öfverlämnades till patronen med löfte att han därför skulle sälja prestsysslan till S. Tur var det, att det var svårt om försörjning åt kreaturen den våren.

Patron hade en mängd med halmstackar. Då reste han öfver bygden och fick bondgubbarne ta och lassa 2 å 3 lass, allt efter ackordering med patronen, endast för afgifvande af rösterna vid prestvalet på S. »Det gjorde ju i alla fall det samma: för en skulle det vara».

Den som skulle ta skadan igen, var pastor S. Alltid var han klädd i träskor, knäbyxor och skinnpels i hvardagslag. Vi, som voro grannar, visste väl hvem det hvar, men en främling kunde rakt aldrig fatta, att det var någon prest.

Om julottan, då jag åkte med far och vi i all andakt voro i en backe, kommer presten med en rask fart och reste om alla. För se drängen hans, den spjufvern, som ingen annan hade till sällskap än Brunte, hade under julfmorgonen delat sin ranson af bränvin med honom. Det var som han uttryckte sig till sina kamrater: »I dag skall presten få åka, så han tappar träskorna».

Min förvåning steg till sin höjd, då presten uppträdde i messhake. Jag gaf min förvåning till känna under utrop: »Se far, presten har kyrkpelsen på i dag». Far tog mig ett säkert tag i armen och hvi-skade i mitt öra: »vänta tills vi komma hem». Jag förstod halfkväden visa och då var glädjen slut. Det enda jag såg var fars stora knölpåk därhemma. Jag började gråta. Det togs för andakt.

Prestens lilla Sven och jag, vi voro goda vänner. Men se, det var ju rakt på tok, då han döptes. Mor hans fick för sig att han var sjuk. Därföre då han hade en prest till far, kunde väl denne, medan man väntade på prosten att han skulle komma, ge den lilla ett ordentligt dop.

»Men kära lilla gubben min, du förglömmar väl icke namnen». »Var du lugn!» Men se det var något förunderligt med detta lilla byltet. Icke kunde han heller fråga granngunman, som var vittne, hvad namn barnet skulle ha efter det var hans eget. Han grep till det enda han kom ihåg: sitt eget, och döpte barnet till Sven.

Men se olyckan var så stor, att det råkade till att vara en flicka. Det glömde presten bort i hastigheten.

»Så olycklig skall aldrig min lilla stumpa blifva som jag», förklarade prestfrun, »för att blifva prestfru uppoffrade jag min ungdom, och gubben sina 5,000 kr. för bostället. Nej, om du vill gifta dig med drängen, så icke skall jag neka».

*

*

*

Många år ha svunnit hän i tidens flod sedan Sven och jag voro små och delade såväl sorger som pepparkakor. I ett par nybyggen, strax intill mitt, på den amerikanska prärien tyckte jag mig spåra ett par bekanta anleten.

Och mycket riktigt. Sven har tagit sin moders råd i akt och var nu en välbeställd hustru åt sin faders dräng. Ofta brukade hon skämta däröfver. Fast hon ingen prest fick till man, så gör hon icke sina gossar till flickor eller tvärtom.

Marknadsresan.

Godt folk, som var närvarande och frånvarande i den goda staden Kristinehamn 12 och 13 oktober anno 1892, veta nog att det förut i veckan var regnigt och blött. Men på själfva marknadsdagen lät Gud solen skina. Åja! fänadens suckar gå äfven uppåt. Sådana dagar är det icke så roligt att vara någon gammal trotjänare och att af den ena slakturen efter den andra mätas både till längd och bredd, för att denne på sitt vis söker lösa problemet, huru många kilo den innehåller. De stodo där allt på »kolyckan» så högtidliga och allvarsamma, hvar och en med tanke på: »må inte den kommer, som skall hafva min Hjärtros» eller så. Det är icke så roligt heller som ni tror, att ge sig sta' dagen förut, färdas hela natten och se'n stå där halfva Guds långa dag. Hvem som kommer ser nästan med förakt kräket, som mor där hemma lämnade från sig med tårfyllda ögon. För priset var det på öret uträknadt hvad

allt skulle vara till. Största pojken en öfverrock o. s. v., sedan handlanden har fått sitt, för det han af sin godhet lämnat ut på förskott. Det är tyvärr icke alla, som finna lyckan, fast man är inom kolyckans hank och stör.

Kristinehamn kommer allt i framtiden att blifva ett bekvämt samhälle. Det första ni kommer att träffa på, så är det sparbanken. Där kan allt den tjänande allmänheten få lämna af någon slant, nota bene om något skulle bli öfver. Men modisterna ta ju hem moderna hattar såväl höst som vår. Åja, hvarför kan inte tjänstefröken få vara lika fin som adelsfröken. Jo, gärna för mig. Men se en gammal hatt för 5 kr. som tjänsteflickan har liggande i byrålådan; ja vexla den femman den som kan. Att bära hufvudet i ett knyte, det är ju en skam det numera. Tycke och smak kan ingen förtaga.

Ja, det är icke marknad mer än två gånger om året. Låt oss då vara glada! Ja, se glädjen den yttrar sig på många sätt och vis. Den ene föredrar klockbyte, den andre krogen, den tredje är ju stark och slår gubben på kraftmätaren ända upp, karusellen ej att förglömma. Om sedan lefnadsmod och kraft bli förenade, är ju ingenting att undra på, om den glopen, som sätter näsan i vädret, får sig en »sittopp» på äkta Karlskogavis.

Vid första hörnet ni träffar på norra torget finnas möbler. Se på ynglingen, som skall sätta bo, med hvilken kännareblick han afsynar snickarens arbete. Fortsätter man så gatan till, som det säges, »vid korset», där står vid guldsmedens stånd ungmön så rodnande och profvar den ena guldringen efter den andra. Ja, se hon skall i brudstol hon; det är nog många af Evas älskliga döttrar, som stå på afstånd och se på med både afund och väntan. När tro Erik och jag skola dit och köpa inseglet på vår lycka?

Poliserna ha fått sig ena riktiga korporalsmössor till marknadsgåfva, men se det är på dessa belägg-

ningssnören af guld. Allt skall föryngras och förskönas, till och med hufvudet på en polis. Tänk, om all kitslighet och öfversitteri för all framtid har följt med de gamla mössorna.

Ja, se Pälle är gammal och spatt. Det är sista året han har dragit plog och harf, lunkat till staden med ägg och smör. Tänderna äro uppslitna på det torra höet. I höst skall han dö.

Farsgubben går där och kikar in på den ena gården efter den andra. Men att få en Pälle i stället, ja se det är något riktigt svårt. Det finnes ingen ordnad plats, där hästar säljas. Det är det svåraste af allt, för den som ej är invigd i hästhandelsmysterierna, att kunna leta rätt på en häst. fast så många äro till salu.

Vid "Spinrockens" graf.

Skizz.

Härom dagen stod jag vid den politiska knuten i Kristinehamn. Då kom en god vän med nyheten: har du hört att din grannes hund är död? Nej! Ja det var det jag visste; annars hade vi nog sett det i tidningen. Ofta hör man, att därunder ligger en hund begrafven. Detta föll mig i minnet. Och så erinrade jag mig den lilla episod jag nu skall berätta.

Var detta spinrockens graf? hör jag mina älskärda läsarinor utropa.

Detta tortyrredskap, hur mången fattig enka har icke vid den efter gammal räkning förtjänat en

6-styfver för dagen att försörja en hungrande barnskara, då mannen är död. Mången har utdragit den glänsande linnetråden vid glädjen att den skulle inväfvas i brudlakanet.

Öfver allt i lifvet möta oss hopp och glädje, saknad och tårar. Från en och samma planta uppspira både törnen och rosor. Ej vid många sysslor hafva varit uppbyggda och ramlade så många luftslott som vid spinnrockens surrande vid furubrasans sken de långa höstkvällarne i allmogethemmet.

* * *

Juniaftonens sol är så varm. Där öfver exercisplatsen vidrör ej den minsta vindpust den kvafva luften. Dock höras kommandoorden som ett oredigt sorl upp till gamla lägerplatsen med de öfvergifna tältbottnarne, där jag stod som lefvande riktpik. Barackerna ha gjort det gamla öfverflödigt. Nu skulle parken ändras, intet är evigt här i tiden.

Löjtnant S. hade fått på sin lott att kartlägga och ändra, jag var hans biträde. Löjtnanten hade den glädjen att vara soldaternas älskling, om han ock vid många tillfällen tog fel och liknade Sven Dufva.

Han siktade och ritade. Fram mot kvällen antog naturen en behaglig och älskvärd skepnad. Solen sänkte sig i vester. Ungdomens öfningar hade öfvergått till lek. Vi hade kommit till en vå af parken, där det var en liten upphöjning af marken. Med ens blef löjtnanten allvarsam.

»Vet du hvad detta är?» frågade han.

»Nej icke det minsta», försäkrade jag.

»Jo, det är grafven öfver den trognaste vän jag egt», sade han med en suck och fingrade oupphörligt på den släta guldring, som hängde vid klockkedjan. En tår skimrade i de annars så blida ögonen.

Själff var han grefve. En äldre broder ärfde allt ensam. Han egde ej mer än sin värja och sin lön. Så blef han gift. Men kärleken är icke alltid som Paulus beskriver. Många hafva all sin kärlek till sig själfva, andra till titlar och många till denna världens goda, hvilket sednare är det värsta af allt. Det benämnes girighet. Löjtnant S:s fru älskade mera grefvinnetiteln än personen. Ej underligt, om det kom en fnurra på den äktenskapliga tråden. Guldringen, han lekte med, var vigselringen, som han nyss fått tillbaka af sin fränskilda hustru. Ej att undra öfver, om han var vemodfull.

En god vän kom och ropade honom vid namn; ville se hans arbete och återförde honom från tankens regioner.

Grafven, vid hvilken vi stodo, var öfver en hund, som följt honom troget i 16 år och nämdes med namnet »Spinnrocken». Så att där låg verkligen en hund begrafven.

* * *

Hela regementet är uppställt till parad, hvarken till generalmönstring eller kyrkparad. En sorgmarsch speltes, trummorna voro nedstämda. Månget öga tårades. Det var löjtnant S. som anträdde sin sista resa, därvid beledsagad af sitt kompani till grafven.

Då ej »Spinnrocken» längre fanns kvar att utjämna tråden mellan tvänne hjärtan, blef den så tilltrasslad att den brast.

»Den bräckliga farkosten på livvets haf törnade på grund och gick i kvaf».

Balsam blef då gjutet i ett sargadt bröst. Det var ej mer än en bubbla, som snart försvann. Af det hela återstod ej mer än minnet.

Vid ett tillfälle har jag ensam besökt »Spinnrockens» graf, återkallat i minnet den vänlige löjtnanten och hans sorgliga lefnads slut.

Man eller kvinna.

I backstugan bildades mitt omdöme som barn, att utom de tre gudomligheter, som voro omtalade i tron, existerade i verkligheten äfven tre gudomliga ting, utgörande förvaltaren, som hade kassan om hand, hvilken motboken skulle uppvisas för, då jag någon gång hade den inknuten i mors blårutiga kläde och skulle ta en tia, som det heter. Den andra i ordningen var kontorsherrarne. Af dem fick jag låna böcker, som hade annat innehåll än de som mor hade köpt af kolportören. Dessa senare handlade ej om något annat än himmelen och helvetet, och som hon på kvällöpande blef pietistiskt anlagd, sökte hon nog att inplugga, efter sitt begrepp, huru lifvet var på den andra sidan grafven, utan att läsa om det i böcker. Den tredje var godsets skogsvaktare. Han var den farligaste af dem, ty träffade han på någon då man i skogen fälde en fura, var man säker om stryk. Icke stort bättre var det, om han kom öfver en, då man uppsatte giller för fågelfångst. Så bar det icke bättre till än att en hund, som han fick af patron till julgåfva, satt fast i ett giller och var död.

En af de i andra ordningen omnämnda var det, som ingen visste, om han var karl eller kvinna. I en bokhållares blygsamma skepnad uppträdde han

nog i kläder som en man, men på alla vis var sättet kvinnans.

På lediga stunder fördrefs tiden med virkning och knyppling af spetsar med mera dylikt i den branschen.

Vid ett tillfälle, då patron, som vistades å annat ställe, besökte platsen, visade bokhållaren sina ego-delar. I staden, då det kommer främmande, framtages albumet; vänner och bekanta få passera revy. På landet måste främmande göra sällskap till ladugården för att beskåda kor och kalfvar och få höra föredrag öfver, huru mycket hvar och en mjölkar, hvilken som är af korthorn eller ostfriesras och dylika saker. Men vår hjelte hade kalkoner, af hvilka en var folkilsken och for rakt i ögonen på patron. Då blef han rasande och uppsade bokhållaren till flyttning. Han trufdes bra på platsen, så det grämde honom så mycket, att han vidtalade nattväktaren att, om han mördade honom, skulle han få så mycket pengar han kunde sammanskrapa. Få människor blifva erbjudna dylik förtjänst. Som han var begåfvad med ett godt hjärta, kändes det tomt och saknadsfullt, då flyttningsdagen kom. Han måste för den ilska kalkontuppens skull resa.

Utrustad med goda rekommendationer, fick han en bra plats på ett annat bruk. Som de där voro många på kontoret, fick han smeknamnet »Mamsellen». En vacker, solklar junimorgon, då daggerlan kysste blommans kalk, lärkorna höjde och sänkte sig under det de uppstämde sina drillar till skaparens lof, humlan surrade och göken gol, löfven där i löfdungen skakades af en vindpust, samtidigt smäller ett revolverskott. Hvad var det? Hvem stör den vackra morgonens frid? Jo, där ligger »Mamsellen» med den rykande revolvren i hand. Hjärtats slag voro stillade af den kula, han själf riktat mot detsamma.

För beräkningars och falskhets skull, fick den under förvridna förhållanden uppfostrade kvinnan med de blida och vänliga ögonen i förtid nedbäddas i sin graf.

En alldaglig historia.

Af vårens värmande sol öppna blommorna sina kalkar. Blad och knoppar svälla ut. Allt andas friskare. Hjärtat slår kraftiga slag! Våren är äfven en symbol af ungdomen. Det är hoppets och glädjens tid, det är den nya födelsens förverkligande. Hvad som på hösten dog och om vintern bäddades ned under den kalla drifvan, öfver hvilken den bitande nordanvinden for hvinande fram, får om våren ett nytt lif och en ny anda samt framträder för menskligheten i en ny fågring. Huru mycket kunna vi icke lära af naturens grundlagar? Och hur gudomlig är icke naturens stora bok, som är öppen för alla. Om vi blott kunde rätt läsa och förstå densamma!

*

*

*

Här på kullen, på denna upphöjda plats, där jag nedskrifver dessa rader, är en storartad utsikt. Nedanför kullen står kyrkan, leende och blid. Det ser ut som om hon skulle inbjuda den trötte till hvila. Mycket riktigt. Dit skridet ett sakta tåg, hvars roman jag i få ord skall berätta.

Där borta bland holmar och skär står stugan, där han var född och fostrad — han som kom kyrkvärdens dotters hjärta att slå friskare slag. Där borta är skolhuset, där de först blefvo bekanta, där aningen och vänskapen lade fröet till kärleken.

»Hoppas och bida!» är ungdomens lösen. Allt ser så förhoppningsfullt ut, då kärleken lägger sitt rosen-skimmer öfver framtiden. Men för många, ja de flesta, är det endast en hägring, som försvinner. Icke utan än att valet var dåligt i de gamlas tycke. När sågo ungdom och äldre lika, då det är fråga om hjärtats angelägenheter? Ett hem fattades innan deras öden kunde få förenas. Fåglarna bygga bon, djuren söka sig nästen, det är deras hem. Två älskande måste ock hafva ett hem. Omsider blef det hemmet funnet. I hemmet smyckades allt. Där blef bröllop utaf. Glädjen stod högt i taket. Hvem hade då en tanke på framtiden? Allt var idel kärlek, ljus och solsken. Aldrig skulle de tvista, utan dela den onda dagen med den goda, hur den än komme. Afundsamma tankar af den närvarande ungdomen förnummos nog på båda sidor, ty det var ett ståtligt par.

*

*

*

På vägen till kyrkan reser denna morgon sista gången kyrkovärdens måg. Jag ser dem, där de komma i sakta skridt. Hvem tänker på döden i ungdomen? Den tanken undantränges. Det är tids nog, då man blir äldre. Så ligger man där, blek och kall. I dag dig, i morgon mig.

Salomo har ända till våra dagar rykte om sig att vara vis. Han säger att den dagen är bättre, då man dör, än då man blef född.

Hvad har nu den efterlevande maken för all sin kärlek? Jo! minnet och hoppet om ett återseende.

»Ty bortom grafven där är himmelen,
Och där finns äfven rum för kärleken».

Som en aflägsen musik höres kyrkklockornas klang. Kistan sänkes ned i grafven. Tre skoflar mull. Hvad mera?

Jo, endast en grafkulle.

C. V. Söderströms Skrädderiäffär,

— Lixåsen, Ölme —

rekommenderas.

Förfärdigar välgjorda kläder efter beställning af bästa tyger, som alltid finnas på lager.

Kostymer, Kappor, Öfverrockar,

m. m.

Ölme i September 1901.

C. V. Söderström.

L. V. LARSSON,

Labberud, Ölme.

Försäljer:

Osläckt kalk såväl i parti som minut. **Jordbruksmaskiner** för sådd, skörd och tröskning, af de förnämsta fabrikat, hvaraf särskildt framhålles **Walter A. Wood's slätter- & skördemaskiner.**

Förrättar **auktioner** å fast och lös egendom.

Upprättar **bouppteckningar, arfskiften** och **köpehandlingar** samt verkställer **boutredningar.**

Redbart.

Fermt.

Billigt.

Gräsfrönötning

utföres fort, väl och billigt på mitt under året ny-upsatta fröränseri vid **Hults kvarn, Ölme.**

Passa tillfället vid riklig vattentillgång.

Stor afverkningsförmåga. 10,000 kg. gräsfrö har redan rengjorts.

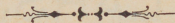
Särskild **klöfvernötare** finnes fortfarande att mot billig hyra få låna.

C. Persson.

Nya
Kristinehamns-Posten,

— grundlagd i December 1884, —
tidning för Kristinehamn och Östra Värmland,
utkommer två gånger i veckan.

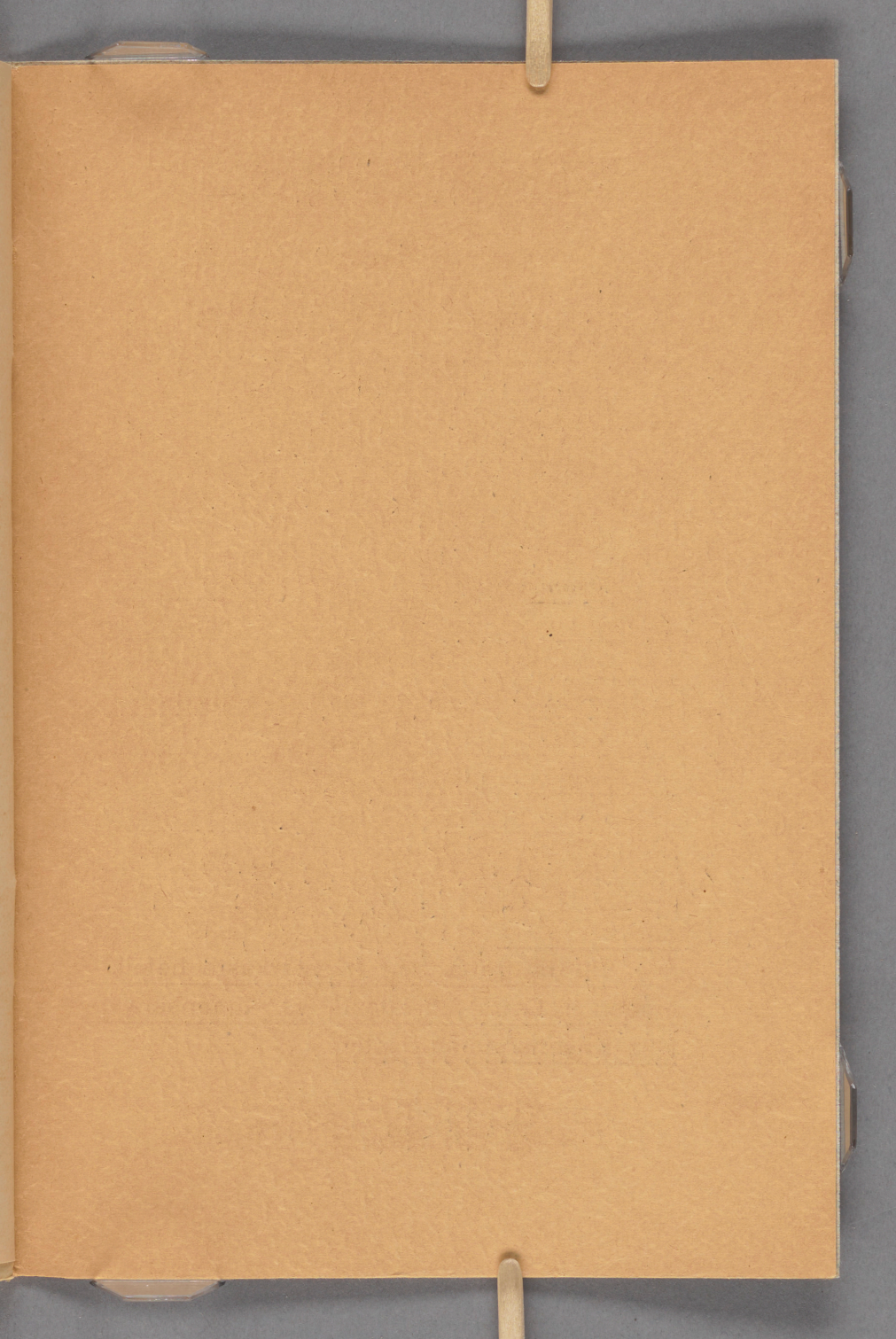
Såsom varande tullskyddsvänlig, har Nya
Kristinehamns-Posten blifvit det förnämsta tidnings-
organet för ortens landtbrukare;

Såsom varande en moderat tidning, har
Nya Kristinehamns-Posten en vidsträckt spridning
bland embetsmän och kapitalister;

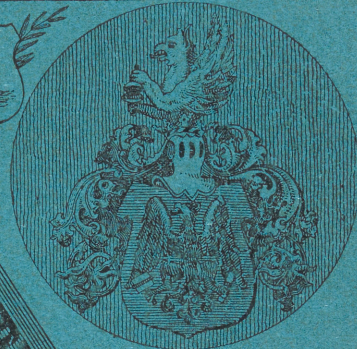
Såsom varande en pigg och intressant
tidning med goda följetonger, har Nya Kristine-
hamns-Posten trängt ända ned i torparens och stads-
arbetarens stuga.

Vill ni träffa den köpstarkaste befolk-
ningen i Östra Värmland, så annonsera i
Nya Kristinehamns-Posten.

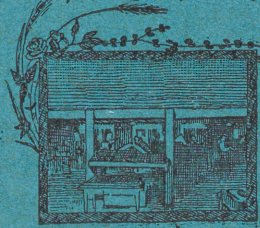

ST. J. CARLBERG'S BOKTRYCKERI

Annonser
 införda i
 Nya Kristinehamns Posten
 erhålla den största spridning
 bland Östra Vermlands borgna
 och köpkraftiga befolkning.

Boktryckeriarbeten
 af alla slag utföras ele-
 gant, fort och billigt.
 Nya maskiner
 Moderna stilar.

1875

